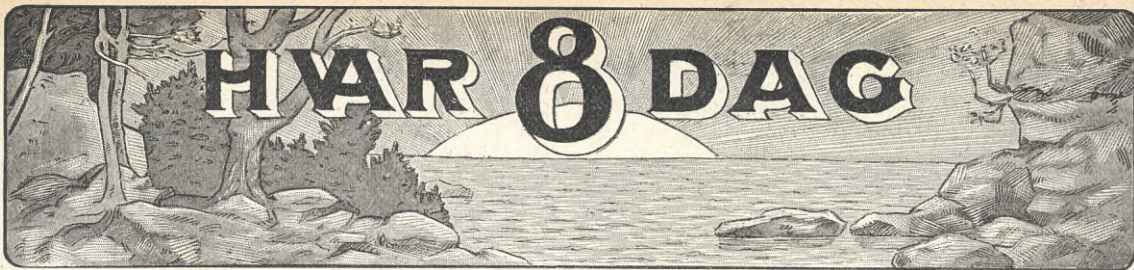

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

6TE ÄRG.

DEN 30 JULI 1905.

N° 44

Återgiftvande af text eller illustrationer ur HVAR 8 DAG utan särskild öfverenskommelse förbjudes.

INNEHÅLL: Ernst Trygger. — Särskilda utskottet. — "Sista kvällen i Tanger" af Mari Mihi. — Det senaste attentatet i Helsingfors. — Exkejsarinnan Eugenie i Stockholm. — Sir A. Balfour. — Sir Campbell-Bannerman. — Hertigparet af Skåne på Sofiero. — Tyska eskaderbesöket i Göteborg. — "Vår" af Lisa. — "Lill-Mickels björn jakt" af Hjalmar Höglund. — Tvenne ryska porträtt för dagen. — "Furst Potemkin" och dess besättning under rumänisk flagg. — Blixten fotograferad. — Veckans porträttgalleri.

F. A. B. HVAR 8 DAGS TRYCKERI. GÖTEBORG. 1905.

H. 8 Da STOCKHOLMSFOTOGRAF.

ERNST TRYGGER.
PROFESSOR.

Kliché: Kem. A.-B. Bengt Silfverparre Sklm—Oby

ERNST TRYGGER.

TILL PORTRÄTTET Å FÖREGÅENDE SIDA.

Vår politiska historia från 1809 rymmer ej litet af professorspolitik, och den roll, det akademiska spelade under ständsriksdagarna och sedan ända in i närvarande tid, var icke alltid så imponerande, som den var omfattande. Den vetenskapliga förtjänsten, äfven när den var lysande, kunde ofta icke låna tillräcklig glans åt politiska idéer, som voro nuet och verklighetens främmande; ja stundom blef kontrasten i detta afseende en stor desillusion för dem, som väntat sig något helt annat. Det behöfver icke sägas, att vi ha många exempel också på motsatsen; och en hastig inre tillbakablick på raden af dem, som det senaste seklet varit, inom regering eller riksdag, de ledande i svensk politik, vore nog för att fastslå det faktum, att några bland de bäste och mäst framsynte hört till de vetenskaplige akademikernas klass.

Vi ha i detta ögonblick i vårt land kanske så pass mycket af professorspolitik, som vi öfver hufvud kunna begära och måhända något däröfver, detta både inom och utom riksdagen. Men vi ha också fortfarande exempel på, att det fins universitetslärare, som se på politiska ting med en politikers ögon, och som därför, just i egenskap af yrkesakademici, kunna spela en särskild roll såsom representanter för idéer på ett område, som eljest mest är upplåtet till intressenas inbördes kamp. Till dessa hör professor *Ernst Trygger*, det bör sägas äfven af den, som i många väsentliga afseenden räknar honom såsom politisk motståndare.

Och dock var politiken sannolikt ett jämförelsevis sent begrepp i hans personliga utveckling. Då den 28-årige jurisdoktorn 1885 kallades att förestå e. o. professuren i processrätt vid Uppsala universitet, den han några få år senare beklädde såsom ordinarie innehafvare, hade hans tid af allt att döma redan länge utfyllts af den tidigt mognade vetenskapliga fackverksamhet, hvori han enligt sakkunniges vittnesbörd sedermera uppnått en framstående rangplats. Politiserande student hade han icke varit. Det var först sedan han flera år utöfvat sin akademiska lärareverksamhet, som särskilda omständigheter efter hand förde honom in i det politiska lifvet. Som vetenskaplig författare och föreläsare hade han då redan hunnit utföra en betydande lifsgärning. Om hans arbete såsom lärare för blifvande ämbetsmän må här endast framhållas, att om han också länge ansågs öfver höfvan sträng och fordrande uti tentamina med de blifvande juristerna, så såg man snart med stor erkänsla det nit och den skicklighet, hvarmed han sträfvade allt åt sin undervisning gifva en praktisk och för det verkliga lifvets behof afpassad karaktär.

Det var unionsfrågan, som förde professor Trygger in i politiken. Den på sin tid mycket uppmärksammad polemiken mellan honom och Hans Forssell angående Kielerfreden var måhända å prof. Tryggers sida ursprungligen framkallad af ett rent historiskt-juridiskt intresse, men det blef sedan politik däraf. År 1895 hade han mottagit uppdraget att såsom ledamot i unionskommittén deltaga i försöket att utarbeta "förslag till sådana ändrade bestämmelser i afseende å Sveriges och Norges förening, hvilka funnos af behöfvat påkallade" — med andra ord att om möjligt lösa unionsfrågan. Kanske var uppgiften olöslig. Men den på en historiskt-rättslig uppfattning hvilande politiska ståndpunkt, som i kommittén intogs af den svenska minoriteten Alin, Trygger och Restadius, och hvorigenom den svenska sidans enighet sprängdes, gjorde i alla händelser, liksom en motsvarande norsk ytterlighetsfraktions fordringar, då hvarje lösning omöjlig.

Och dock är det icke för mycket sagt, att professor Trygger inom riksdagen — där han år 1898

gjorde sitt inträde såsom representant i Första kammaren för Kopparbergs län — i detta ögonblick torde företräda en på samma gång mera resonlig och mera framtidsduglig uppfattning rörande unionskrisen och dess afveckling än flertalet af hans konservativa meningsfränder. Då detta skrives, är ännu intet känt om det förslag till lösning, som af särskilda utskottet förelägges riksdagen. Men man vågar hoppas, att detta förslag, hur det än må vara formuleradt, i alla händelser skall motsvara de anspråk, som professor Trygger under remissdebatten ställde därpå i ett anförande, som med en underton af ett starkt rättsmedvetandes reaktion mot rättskränkningar och på samma gång med en utöfver alla tillfälliga stämningar mot framtiden riktad blick betydligt höjde sig öfver den politiska nivån af hvad som eljest under denna debatt uttrades.

Sveriges nationella själfaktning måste, tillfredsställas, men icke så, att aftalsbrottet mot oss utbytes mot norska folkets förödmjukelse; ty freden på halfön betingas af att hvardera folket kan med höguret hufvud fortsätta sitt nationella lif äfven efter unionens undergång. Detta är professor Tryggers program för unionskrisens lösning, och det är nog äfven svenska folkets.

Sedan flera år beklädd med kräfvande arbets- och förtroendeuppdrag inom riksdagen, intar professor Trygger numera en betydande plats i vår riksdagspolitik. Det är i enlighet med hans grundåskådning en utpräglad högerpolitik, som han företräder och ofta förfäktar med stor logisk och dialektisk skärpa. Men han är icke dogmatiker. Tvärtom är just den af all strängare partidisciplin fullkomligt o- besvärade själfständigheten ett utmärkande drag hos de proportionella valens och Åkarpslagens konservative motståndare.

Erik B.
Rinman.

Foto. HFAR & DAG

Kliché: Bengt Sjöfverparre.

PROFESSOR ERNST TRYGGER i sin trädgård.

Efter fotografi.

Utskottet har uttalat sin mening i unionsfrågan och till ertida Riksdagen aflämnat sitt betänkande. Såsom en bild af det mest aktuella intresse återgiwa vi därför änyo den fotografi af särskilda utskottet hvilken togs vid dettas första sammanträde och som i större format återfinnes i H. 8. D. N:o 41 jämte fullständig namnförteckning.

Kliché: Kem. A.-B. Bengt Sjöforsparre Sthlm.—Gbg.

SISTA KVÄLLEN I TANGER.

Resebref till HVAR 8 DAG från MARI MIHI.

Jag hade dinerat hos mina engelska vänner på hôtel Cecil nere vid plagen och tog godnatt framemot tolf för att bege mig till min bostad på hôtel International uppe i staden. Då jag kom ut från Cecils alltid svala vestibul ned på strandpromenaden, märkte jag att vinden aftagit och slagit om. Det var inte längre förmiddagens friska hafsbris, utan en slö och sömning sydost, en kväfvande flämtning från öknen, hvilken på ett par minuter blötte upp stärkelsen i min krage. Branog mörkt ute, men hetare än ett rötmånadssolsken mot en logvägg hemma i Sörmland. Nattmörker och hetta samtidigt är nästan otänkbart för en nordbo och hör inte till de angenäma upplevelsena.

Hemkommen slog jag mig ned på altanen på hotellets platta tak, sjönk ihop i en korgstol, tände pipan, räckte ut handen och ringde på något att dricka. Hela dagen hade Achmed, min trogne, präktige guide, och jag ridit uppe i bergen på dessa jämmerligt usla stigar, där jag oupphörligt trodde att hästen skulle gå omkull med mig, och där jag ideligen ångrade, att jag inte tagit min olycksfallsförsäkring på högre belopp. Sju timmar på sådana vägar uti en skäligen obekväms bomsadel samt i styft 40° hetta kom mig att i detta nu längta efter oblandad frid och vichy-vatten.

Hotel International är beläget alldeles invid Tangers stora moské. Från altanen där jag satt kunde jag mycket väl nå muezzin i sin minaret med ett långt metspö, och jag hade gärna klatschat till honom ett slag, ty han vrälade inte skapligt. Den muhammedanske böneutroparens melodi liknar inte vårt gamla

svenska brandvaktsgastande, men är förvillande likt en katt, hvilken nattetid musicerar på en taktärna. Samma obeskrifliga gnällande, gurglande, långdragna jämmer.

Framför mig såg jag havet med alla ljusen från de båda franska kryssarne, sultanens gammalmodiga postångare och den amerikanska lustjakten. Öfver mig tindrade stjärnorna och i dessa stjärnor stod det skrifvet, att jag inte ännu på länge skulle få gå till hvila.

Jag märkte inte då han kom. Ty enligt orientalistiskt bruk hade han skjutit af sig de gula tofflorna nere vid porten och tassade barfota öfver altanens cementläggning. Först då han tyst slog sig ned bredvid mig, fick jag se min vän Achmeds fula och kloka ansikte.

— Kors, sofver du inte så här dags?

— Jag har sofvit, sade Achmed och började att filosofiskt peta på sin nakna fot. Vi skildes kl. half åtta, nu är hon snart ett. Det blir fem timmars sömn.

— Och det är tillräckligt?

— I gryningen slumrar jag väl in ett slag igen. Det finnes ingenting som tröttar så mycket som de första solstrålarna.

— Hemma i mitt land säger man att morgonen har guld i munnen.

— Ja, men den har bly i hufvudet och stoft i ögonen, skrattar Achmed.

— Hur visste du att jag var här?

— Hassan, portvaktaren på Cecil Hôtel sade att ni gått därifrån vid midnatt, ni fanns inte på Café du Glacier, inte heller lyste det i ert fönster, alltså —

— Men jag kunde ha släckt ljuset och somnat.
— Nej, det går inte att sova i natt. Till och med jag vaknade för vinden från öken.

— Du har rätt; det är förfärligt.

Vinden hade tilltagit och med den hettan. Något af dof ångest skälde i luften. Det var så, att man inte längre visste hvart man skulle vända sig.

— Ska' vi gå ned till stranden och krypa i vatt-net ett tag. Där är det väl ändå några grader svalare.

— Nej, vi ska gå till mig och dricka té, afgjorde Achmed.

— Men jag skall ju resa i morgon och behöfver sofva. Börjar man en gång att prata, tager det aldrig slut. Sådant där känner man till sedan gammalt.

— Sofva, det kan ni göra ombord. Åtta timmars gång till Cadiz och rakt ingenting att titta på; bara släta Atlanten. Kom, så gå vi!

Vi gingo ned på gatan. Ingen människa syntes längre till. Jo, på trappan utanför stora moskén lågo ett dussin parias, vridande sig på de bakugnsheta trapphallarna, kliande sig öfver allt och mumlande svordomar med torra läppar. Vi trasslade oss fram genom en skum labyrint, där ingen kristen skulle hittat vägen, men där Achmed kunde gå med förbundna ögon. Jag kände igen Nahois bank och försökte hålla alla våra krokar i minnet för att om möjligt söka mig dit tillbaka. Men sedan vi passerat ännu några gränder, hvilka oftast afbrötos på midten af någon annan gränd, som å sin sida förde vidare genom någon slags kvartscirkelformig passage öfver en backe, hvilken gled in i nya kommunikationsnät, uppgaf jag alla tankar att lära mig plankartan utantill.

— Inte så fort, Achmed, jag är som vore jag dragen ur sjön!

— Vi äro framme nu, sade min ledsagare och stötte handen mot väggen. En dörr för in och ett svagt ljussken letade sig tafatt ut i dunklet.

Jag klef på och fann ett riktigt hemtrefligt litet krypin. Golf och väggar till meterhöjd klädda med moriska halmmattor i vackra mönster. I midten ett lågt bord med tékanna och några glas.

En af Achmeds folk var, där före oss, en medelålders man, vida mera brunhyad än min värd, orientalistiskt kontemplativ, lågmält, fåordig samt med ett vedomigt och älskvärdt leende i sina stora, svarta ögon. Han var en släkting till Achmed och vaktade dennes rum, medan Achmed var ute och förde främlingar. Själ kunde han intet europeiskt tungomål, men Achmed tjänstgjorde som tolk så att det gick lika bra för det. Någon stol fanns inte i rummet, men jag bjöds att slå mig ned på den hårda madrassen i hörnet, medan de andra satte sig med korsade knän. Abbasben-Feijid gjorde i ordning teet med mynta och en orimlig massa socker. Achmed fick fram en lång pipa med ett hasselnötsstort lerhufvud, stoppade den med Rif, drog några bloss och lät den gå vidare till mig. Jag visste, att det inte gick an att afböja denna artighet. Enligt europeiska begrepp hade det varit liktydigt med att vägra besvara en skål. Rökte därför ett litet tag, men låtsades sedan få ett så envist hostanfall — alldeles som en skolflicka som vågar sig på en cigarett på en gymnasistbal — att mina vänner förklarade att jag ännu inte vant mig vid Rif. Därigenom fick jag tillfälle att stoppa min egen pipa med världens bästa tobak, Carreras Craven, som jag en vecka förut köpt i Gibraltar. Sålunda undgick jag lyckligt alla vidare fredspipeceremonier.

Achmed har fört främlingar sedan han var en liten parvel, och det har händt honom åtskilligt under hans praktik. Han berättar historier från harems tillstånd till de fria bergens vidder, historier om tyskar som resa med Bædeker i ena handen och pännan i den andra, som pricka af hvart efter man

berättar dem och som äro färdiga, betala räkningen och försvunnit då den sista raden är förstruken, smuggelhistorier, kärlekshistorier, historier om engelska ladies, hvilka velat taga honom med sig hem som groom.

— Men du ville inte följa med?

— Nej.

— Och hvarför?

Ja, det visste han inte. Och han skrattar godt åt turistskockarna, hvilka han för sitt uppehälle drivit genom Tangers gator år ut och år in.

— De komma öfver sundet från Gib eller Cadis.

De stanna här tre eller fyra dagar, köpa ett par tofflor, en kudde, en pipa samt en gammaldags marockansk dolk, som är gjord i Tyskland. Sedan draga de till sitt land igen. Där hänga de pipan och dolken i kors på väggen, draga på sig tofflorna, luta sig mot kudden och berätta om Marocko — Abbas, nu är tevatnet kallt igen . . .

— Men den där dolken vi köpte påstod du var infödd.

— Ja, den är så. Den är en helt vanlig dolk, en sådan som en beslutsam man behöfver då han går ut för att sticka ett hål någonstans. Men främlingarna vilja hafva antika vapen med krokiga tveslipade klingor, slidor af silfverfiligrans och inlagda fästen. Och de få hvad de önska. Hit komma kistor med tyska dolkar. Vi gräfva ned dem i våt jord och de bli tre hundra år gamla på en vecka. Men själf vet jag inte hvar jag skulle få en äkta dolk af gammal tillverkning. De som varit till salu äro längesedan sålda och återstoden äges af folk som inte behöfva sälja — och som sist af allt skulle sälja åt européer.

— Därföre att ni muhammedaner innerst hata oss, inte sannt?

— Nej, här i Tanger hatar ingen européerna. Hur skulle det väl vara, om vi inte hade dem att handla med, hur skulle det gå med mig, ifall inte turisterna funnes, ifall jag inte fick min daglön af dem samt en peseta på tio af de souvenirer de köpa här?

— Men utanför Tanger?

— Utanför Tanger är allt ovisst. Man kan rida härifrån och till Tetuan helskinnad, men man kan också falla i röfvarehänder tio minuter utanför stadsportarna. Raisuli är aldrig att lita på, ehuru han ibland drager in klorna för en tid — ni vet hur det gick med mr Gerdicarris?

— Nej, det mindes jag inte då, men när Achmed berättade det, kom jag ihåg att jag läst därom i någon svensk tidning.

— Ni känner ju mr Perdicarris?

— Nej get gör jag inte.

— Men ni har sett hans stora villa vid hafvet på vägen till Kap Spartel.

Ja, det hade jag. Perdicarris är en rik amerikane, hvilken vurmär för Tanger och som äger ett hus utanför och ett inom staden.

— En kväll förra året, fortsatte Achmed, en kväll vid niotiden sutto vi vid lilla Zacco. Plötsligt: tick-tick-tick kommer där ett telefonbud till tyska posten, att Raisuli några minuter förut röfivat mr Perdicarris. I början ville ingen tro, att tursten af bärgen varit nog vägsam att ge sig så nära Tanger. Men så fick man veta, att det var sanning. Alla människor rusade ut på gatan om hvarandra. Muhammed Torres-utrikesministern som bor vid De Kristnes Gata, ni vet, med gevärsposterna utanför — Muhammed Torres som redan hade somnat, fick rusa upp midt i natten och skynda till amerikanska ambassaden.

Raisuli hade kommit just som mr Perdicarris slutat sin diner. Då den främmande sagt hvem han var, förstod amerikanaren genast hvad klockan var slagen. Han hade öfverflöd på tjänare och vapen i villan och funderade på att göra motstånd. Men Raisuli bad ho-

nom att inte försöka med våld — det tjänade ändå intet till att blod spildes. Och Raisuli hade sett så mycket af det röda vattnet i sin dar, att han var led vid det. Då tog mr Perdicarris reson och man hjälpte honom på med rock och hatt. Inför hans familj svor Raisuli vid vår heliga bok att intet ondt skulle vederfaras fången. Så bar det af mot bärigen på flinka hästar.

Sedan sände Raisuli ett bud till sultanen i Fez och begärde sextiotusen pesetas i lösen för mr Perdicarris. Sultanen är ingen rik man — det är hans paschor som ha pengarna. Därför försökte han slippa betala. — — Jaså, sade amerikanske ambassadören och tick-tick-tick, gick det ett telegram öfver hafven.

Elfva dagar efteråt ankrade tre kryssare i Tangers hamn. De hissade sina röd- och hvitrandiga flaggor och riktade in kanonerna mot Kasba, Marocko-kejsar-nes gamla borg. — Då betalade sultanen!

I en månad och tre dagar hade mr Perdicarris vistats bland bärigen hos Raisuli. Ingen stund hade han saknat mat eller dryck eller tobak eller tjänare. Raisuli hade gifvit honom af det allra bästa som kunde anskaffas, hade hållit honom som en vän och en broder.

Men sultanen sade åt kaid Maclean, att om man lyckades fånga Raisuli lefvande, skulle han sätta honom uti en bur och sända honom att förevisas öfver hela Europa. För afgiften folk skulle betala för att få

se Raisuli, skulle sultanen få igen sina sextiotusen pesetas. Och när alla människor skådat Raisuli och ingen vidare frågade efter huru han såg ut, då skulle han taga honom till Fez och låta skjuta honom framför palatset. — — Men när man berättade allt detta för Raisuli, log han och sade: — Hans majestät min nådige herre af Mohgreb är ännu en ung man, därför talar han så fort och så mycket. Helt visst skall han en gång låta föra mig till palatset, dock ej för att taga mitt lif, utan mitt råd! — —

En vindil stöter upp dörren så häftigt, att den slamarande slår mot väggen. Lampan slocknar och vi sitta i dunklet. Stjärnorna börja krypa undan. Nattmörkret har mist sin skärpa, verkar urtvättat, stöter i grått som en dammig balfrack framemot småtimmarna. Det är tid att bryta upp för att åtminstone sofva ifrån sig soluppgången.

Jag tror mig inte om att ensam hitta hem, hvarför Achmed följer mig. För trött att gå tillbaka till sitt logis, lägger han sig på gatan med hufvudet mot hotellets trappsteg, drager ned kapusjongen öfver ögonen och somnar på fläcken.

Ingen människa kan hindra honom rrån att ligga där. Tanger har ingen ordningsstadga för rikets städer. Den siste poliskonstapeln står på hamnpiren vid Gibraltar. Och hans battong räcker inte hit öfver på långt när.

DET SENASTE ATTENTATET I HELSINGFORS.

Efter fotografien

Utkö: Kem. A.-B. Bengt Stufversparre Sthlm.—Gbg.

PLATSEN Å SENATSTORGET DÄR ATTENTATET SKEDDE.

Det mystiska bombattentatet mot generalguvernörsadjointen geheimerådet Deutrich försiggick kl. strax efter 3 den 19 juli. Helsingforsborna blefvo naturligen uppskrämde af den oerhördt kraftiga detonationen. Snart nog kom man underfund med att ett bombattentat begåtts, äfvans hvem det gällt. En knapp half timme efter händelsen var vår korrespondent redan å platsen, Senatstorget och lyckades äfvans, oaktadt svårigheter från polisens sida, taga närliggande fotografi därifrån.

EXKEJSARINNAN EUGÉNIE I STOCKHOLM.

Ett furstinnebesök af mera säregen beskaffennet har Stockholm i förra veckan fått mottaga, i det att exkejsarinnan Eugénie af Frankrike då anlände till huvudstaden på den stora engelska ångyachten *Thistle*.

Kejsarinnan Eugénie, hvilka minnen äro icke knutna vid detta namn! Född i Grovoda i Spanien den 5 maj 1826 — föräldrarna voro greve de Montijo, grand af Spanien, och Maria Manueola Kirkpatrick af Claseburn, dotter till en engelsk konsul i Malaga — uppfostrades den unga sköna spanjorskan, som ärfvt titeln grefvinna af Teba, i England och Frankrike. År 1851 ådrog hon sig på fästerna i Elyséepalatset i Paris presidenten Louis Napoléons uppmärksamhet, och sedan denne förgäfvades giflat till flera prinsessor, förmäde han sig efter kejsardömet proklamerande med gref-

H. & D:s STOCKHOLMSFOTOGRAF.

Kejsarinnan landstiger i Stockholm åtföljd af Konungen och Prins Carl. — En promenad i vagn. — Kejsarinnan beger sig ombord å ånglustyachten »Thistle».

Kliché: Kon. A.-B. Bengt Sjöforsparre Sklm—Gbg.

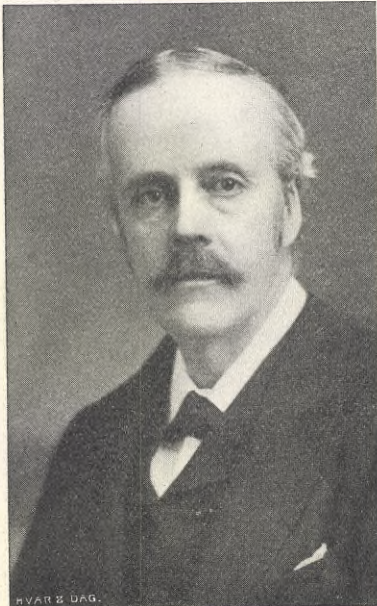

HVAR 8 DAGS fotograf i Sthlm.

Kliché: Kem. A.-B. Bengt Silfverparre Sthlm—Öbg.

EXKEJSARINNAN EUGÉNIES BESÖK HOS KONUNGAPARET A DROTNINGHOLMS SLOTT.

vinnan af Teba, som sålunda den 29 januari 1853 blef kejsarinnaaf Frankrike. — Kejsarinnan Eugéne förde, som bekant, upprepade gånger under kejsarens frånvaro styrelsen som regentinna. Hon var en person, i hög grad klerikal, i många afseenden en äkta sydländska. En trogen anhängare af påfvedömet, verkade kejsarinnan för krigsförklaringen mot Tyskland. Men hon fick dyrt betala "sitt lilla krig", som hon kallat det. Snart nog kom olycksbudet från Sedan, och kejsaren var fånge. Kejsarinnan lyckades fly från Paris till England, där hon slog sig ned på ett slott nära London. Hon bor allt fortfarande därstädes.

HVAR 8 DAG.

Efter porträtt.

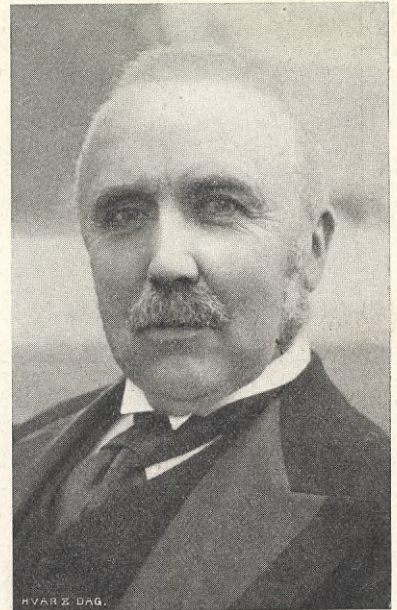
Kliché: Bengt Silfverparre.

SIR A. BALFOUR.
Englands premierminister.

Exkejsar Napoleon, som efter sin befrielse ur fångenskapen, förenat sig med sin maka, afled den 9 januari 1873. Kejsarinnan själf sökte verka för en napoleonsk restauration i Frankrike till förmån för hennes son, den år 1856 födde Louis Napoléon. Hon företog i detta syfte många resor på kontinenten. Men kejsarprinsen som begifvit sig till Sydafrika för att delta i engelsmännens krig mot zulu-kaffrerna, blef 1879 dödad af dessa barbarer. Det påstods att Louis Napoleon själf sökte döden.

Begåfvad med oerhörda själs- och kroppskrafter, företog exkejsarinnan 1880 en resa till Zululandet för att se platsen, där sonen stupade. Hon har under de senare åren fört ett ganska rörligt lif, vistades på rivieran, besökte Paris o. s. v. Nu har turistfärden utsträckt till Sverige.

Kejsarinnan Eugénie tyckes allt fortfarande vara vid utmärkt vigör. Lång och ståtlig, rörde hon sig ganska lätt, och ingen kan ana, att hon nästa år fyller 80 år.

HVAR 8 DAG.

Efter porträtt.

Kliché: Bengt Silfverparre.

SIR CAMPBELL-BANNERMAN.
Balfours regerings främste motståndare.

HERTIGPARET AF SKÅNE PÅ SOFIERO.

1. MOTTAGANDET I HELSINGBORG.
2. ÄREPORTEN FRAMFÖR SOFIERO SLOTT.
3. HERTIGPARETS ANKOMST TILL SLOTTET.

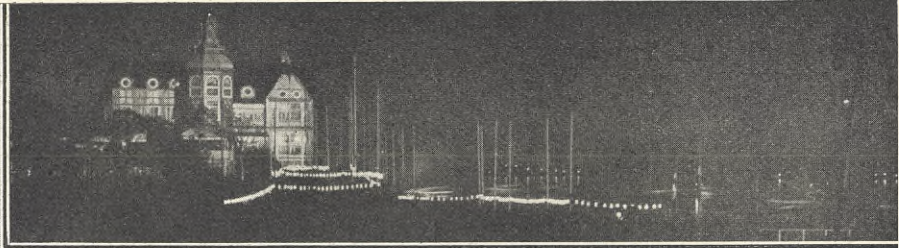
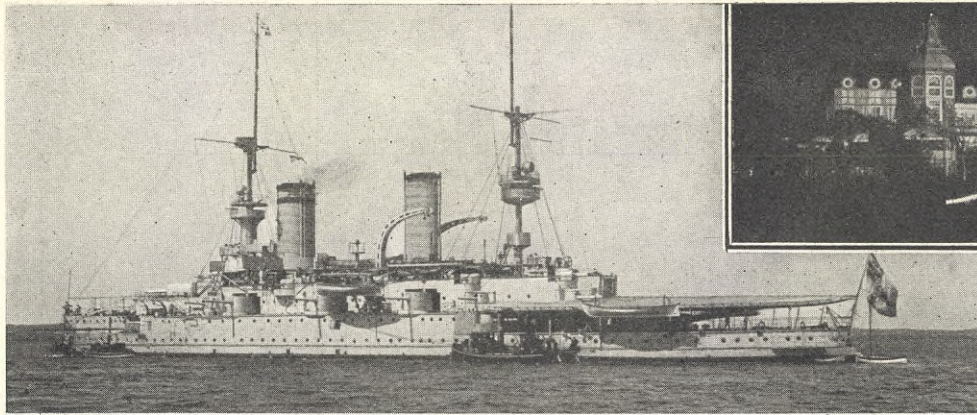
Lördagen den 22 juli anlände hertigparet af Skåne till Helsingborg för att taga det af konungen såsom bröllopsgåfva förärade slottet Sofiero i besittning. Mottagandet i staden var utomordentligt festligt liksom och prägladt af hjärtlig känsla för den unge fursten och hans brud.

Vår öfre bild är tagen vid Helsingborgs järnvägsstation medan de andra äro från Sofiero och visa hertigparets ankomst till själfva slottet.

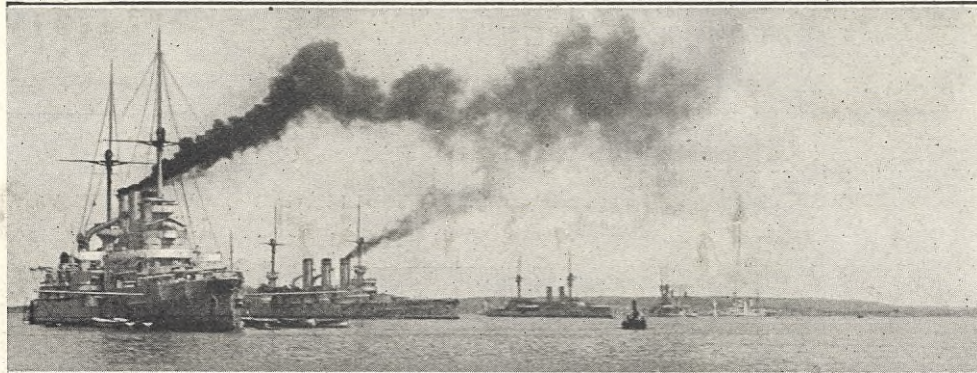
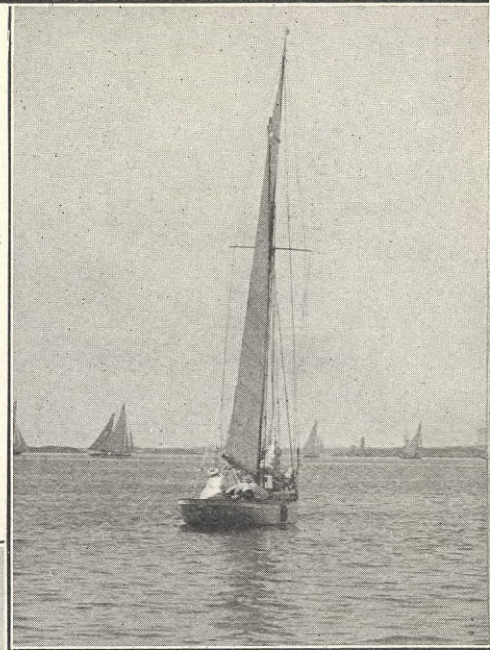

1. Foto. Almquist. 2 o. 3. Foto. Rangnitt & Holmquist, Helsingborg.

TYSKA ESKADERBESÖKET I GÖTEBORG.

Den ena af de trenne stora tyska eskadrar som i dessa dagar besöka Sverige har legat förtöjd å Elfsborgsjorden. Vi återgifva några bilder af pansarkolosserna samt trån den af Göteborgs stad anordnade festen å Långedrag för officerarne å de tyska och svenska fartygen — svenska kusteskadern låg jämväl å fjorden vid tillfället i fråga — liksom från Göteborgs K. S. S. regatta.

»KAISER FREDRICH III» och TYSKA ESKADERNS PANSARFARTYG. (Foto. Sterner, Gbg). — LÅNGEDRAGS RESTAURANT och en del af illuminationen under festen. (Foto. Larson, Gbg). — FRÅN REGATTAN. (H. 8 D:s Göteborgsfotograf.)

VÅR.

För HVAR 8 DAG af LISA.

H. 8 Da CÖTENHÖRSFOTOGRAF.
 TYSKA ESKADERNS OFFICERARE I TROLLHÄTTAN PÅ INBJUDAN AF DEN SVENSKA ESKADERN. 1. Vice Amiral Fleischel, Tyska Eskaderchefen. 2. Konteramiral Dyrssen, Svenska Eskaderchefen. 3. Major Cutili, Kommandant å Elfsborgs fästning.

Har du känt riktigt hur det käns att draga långa, långa andedrag och insupa doften af nyttslaget björklöf? Jag har det och minnet däraf i trenne vårar, just vid den tiden då björkarne stå i sin första fågring med späda, fina blad och då det doftar intensivt, hålst mot aftnarne i solnedgången. Det var tre sådana aftnar som aldrig går ur mitt minne och som gjordt att doften af nytt björklöf är för mig något af lif — evigt lif. Vi hade råkats efter år af längtan — längtan efter den stora kärleken, den, som följer en, långt efter döden, in i det obekanta, fjärran landet. Vi möttes och funno i hvarandra vår drömda längtan — det var en afton vi sutto nere vid sjön, som var kransad af björkar och vi talade om vår unga kärlek och vår gamla längtan.

Så skildes vi åt — för att träffas, och sedan ej mera skiljas — alltid — alltid få följas åt — inte mera gå olika vägar — en gemensam väg! Han gick ut i lifvet för att kämpa sig till vårt hem — vår drömda idyll — jag var hemma i den gamla prästgården, i ett lugnt, tryggt hem. Det är åter en vårafton — äfven nu stodo björkarne i sin fågring, han och jag vandrade nu båda den korta vägen till kyrkan — bröllopsklockorna ringde, syrener, hvita som brudtankor, voro strödda på vägen. Mitt hjärta klapade hörbart — tycktes det mig under den hvita brudräkten, så var då den stunden kommen att han och jag skulle börja vår gemensamma vandring genom lifvet, huru härligt låg ej lifvet för oss — alltid få vara tillsammans! — tyckte jag att kyrkklockorna ringde för mina öron, inget, inget annat än detta: alltid vara tillsammans! Lifvet var vårt och lyckomöjligheterna våra. Och så ringde klockorna sitt alltid — alltid — Så kommer en vårafton, hvars minne af björkdoft sammanprässar mitt sinne. Fönstren stå vidöppna, de hvita gardinerna fläkta och kommer mig att tänka på brudslöjor. Dofen af granris från rummet där jag sitter, blandar sig med doften af nytt björklöf utanför — det står en svart kista där inne, som om en stund skall bäras bort, det är han, som jag älskat med mitt varma kvinnohjärta, det var ju han och jag som skulle vandra den långa, långa vägen tillsammans och alltid vara tillsammans, så drömde vi tvänne vårar förut, då vi gingo i brölloptankar och bröllopslycka, som förbyttes i dyster, kvalfull natt, tills kanske en gång den vår kommer då syrenerna ständigt blomma och doft af nyttslaget björklöf ständigt smeker ens tankar och drömmar och då bröllopsklockor ljuda sitt: alltid — alltid — få vara tillsammans.

I HVAR 8 DAGS PRISTÄFLAN FÖR UTMÄRKTA SVENSKA ORIGINALROMANER är prisbeloppet

Kr. 6,000 (Sextusen)

det största som någonsin utfästs i liknande täflan. Alla våra skriftställare inbjudas att deltaga. Täflingstiden utgår den 15 aug. 1905. Närmare bestämmelser återfinnas i H. 8 D. för den 25 dec. 1904.

Vi fästa emellertid särskild uppmärksamhet vid det oeftergifliga villkoret, att till H. 8. D:s täflan inlämnadt arbete icke får ha förut varit ånorrstades erbjudet eller till annan täflan insänt. Uttrycklig försäkran härom skall åtfölja namnsedeln.

LILL-MICKELS BJÖRNJAKT.

För HVAR 8 DAG af *HJALMAR HÖGLUND*.

— Det här är rena, rama sanningen...

— Det vore underligt.

— Hvafalls! Tror du jag sitter här och ljuger? Tror du kanske jag står på tungen som rättgångsbiträde, hva?

— Åh hut!

— Nå, då får jag kanske vara i fred för dina stickord. Kupera, Kragström! Så, klöfver i trumf! Låt gå!

Det var gubbarna Granberg och Björkstam, som skiftade hugg, Granberg, en tjock och välmående palt och Björkstam en lång och mager räkel med glasögon på den skarpa näsan och snus i de gråa mustaschern. Granberg var gästgivar på platsen, hade varit det i minst tjuu år med en sorts privilegium på det yrket och kände därför Gud och hela världen, som han sade, nota bene den resande världen. Om hans Gud också var på resande fot, nämde han ingenting om. Björkstam hade varit notarie i lika många år om ej flera och kom hvarbenda år kuskande upp till tungen och stod där som sakförare och rättgångsbiträde. De gubbarna voro särdeles goda bussar, och det var i kraft däraf de sade hvarandra elakheter. Nu sutto de tillsammans en fridfull kväll, och i enlighet med gammal plägsed och god ordning måste då korten naturligtvis fram, men som tredje man fanns för tillfället ingen bättre till hands, än en mycket ung och mycket oerfaren handelsresande, som det inte tycktes vara mycket att vänta af.

— Herr Kragström kan väl vira? sporde gubben Granberg.

Herr Kragström — den unge handelsresanden — rodnade förläget och svarade nej.

— Men priffe, kanske? undrade gubben.

Herr Kragström rodnade ännu mera och sade nej på nytt, men svor samtidigt tyst inom sig, att det inte skulle dröja länge, förrän han skulle kunna de där spelen. Det löftet infriade han också mycket riktigt och blef med tiden en durkdrifven profryttare med många spel på hand.

Men »mas» kunde han gudnås ändå, och resignerande gjorde gubben Granberg i ordning spelbordet och toddybrickan under förklaring, att man väl finge taga desto starkare toddar, eftersom spelet blefve så klen.

— Skål, Björkstam, och skål, herr Kragström! började gubben, när allt var klart till batalj: — Säg farbror åt mig, unge man, för jag är farbror åt alla unga och räcker åt dig också, sade gubben vidare, och den unge mannen bockade och tackade och sade farbror hela kvällen åt bägge gubbarne, men glömde det lika envist dagen därpå.

Nu hade gubben Granberg i en mellanakt i spelet kommit in på en historia, men när notarien Björkstam genast i början högg in så där vanvördigt, så lät han i förgelnspelet gå ett hvarf till utan att säga något vidare. När det hvarfvet var slutadt och en ny toddy afprovad, började han likväl på nytt.

— Jo, allvarsamt, det här är rena sanningen. Gubben Mickel påstod det själf, när han berättade det. Du har väl hört talas om gubben Mickel? En dunderkarl!

— Är han af gästgivaresläktet?

— Det rör dig inte! Vi voro tillsammans på landstinget, och då var det han en kväll berättade historien, och han ljög inte, för det var fler än jag, som trodde den, och det var aktningvärda personer alla som hörde på.

— Hm!

— Tyst, Björkstam! Det var om son sin han

berättade, han, som nu är inspektor, men som förut en tid var faktor någonstades uppe i Lappmarken. Det var något på »niemi» eller »vara» eller »jaur» eller något sånt där fördömdt lappfinskt namn, men det kan också vara detsamma.

— Luossavara eller Uddjaur eller Taberg eller Trollhättan? profvade Björkstam och log godt, när han nämde de sista namnen, undrande hur pass grundlig Granbergs geografikunskap var. Men gubben Granberg undvek snaran.

— Tyst, Björkstam, för det rör oss inte, hvar det var! bestämde han kort och blandade korten. Nå, pojken — eller Lill-Mickel, som han kallades den tiden — skulle ut på älgjakt, han och ett par andra skogsmänniskor. Tidigt en morgon gifvo de sig ut — om det var i loflig eller oloflig tid, det sade Mickel ingenting om, men det rör oss inte heller. Ett par goda hundar hade de, och det dröjde inte länge förrän de voro på spår. Hej, då blef det språngmarsch af! Har du varit med om älgjakt, nå'n gång?

— Om!! Ja, väl tretti! skröt Björkstam.

— Nå, då vet du, hur det kan gå till. Det blef i alla fall ståndskall af, och pojkarne smögo en lof för att komma mot vind och få träff. Men det gick inte. Älgen blef skrämmd och lade i väg. De sågo hornen och en skynt af bakändan på'n, och så var det gjordt och de fingo ta till bens igen. Där rann en liten å i närheten, inte stort bredare än den här byggningen är lång.

— Har Mickel sett den här byggningen?

— Tyst, Björkstam! Det har han för rätten, du! Nå, älgen gaf sig i ån och öfver och hundarne gifvo sig i och öfver och pojkarne tänkte nästan göra detsamma. Men där gick en skogsväg alldeles bredvid och från den förde en spång öfver ån, en så'n där uselt smal stockbro, som det kan finnas utlagd på ett och annat ställe i skogen. Den styrde pojkarne kurs på. Lill-Mickel sprang först, kom ut på spången och hej...

— Skål nu, gubbar, för nu kommer det fina i kråksången, det som gjorde det till en historia och ändå är rena rama sanningen.

— Tyst, Björkstam! afbröt sig Granberg. Nu hade Björkstam visserligen inte sagt ett ord, men han hade lett ett bredt löje, hvilket gubben Granberg tydde som ett tviflande inkast och därför ansåg sig böra bjuda tystnad.

— Tyst, Björkstam! Pojken kom i fullt språng ut på spången och satte öfver. Men hvem tror du han hux flux mötte på andra ändan af spången? Jo, en björn, rena, rama sanningen, en björn!

En sådan situation var något så oväntadt och nytt, att Lill-Mickel aldrig kom till klarhet med den. Det blixtrade af tankar i hans hjärna det ögonblicket, utan att det var något sammanhang i dem, men det gafs inte heller många sekunder att reda ut dem på, ty björnen kom med fart och han själf likaså, och Lill-Mickel kom egentligen inte till sig själf, förrän han fann sig sittande på björnens rygg och med all makt dunkade denne i bakändan med bösskolven.

Hans kamrater påstodo, att Lill-Mickel gripits af någon sorts jaktdille, som gjorde honom rent från vettet den stunden och kom honom att bara trumfa och slå i ett par minuters tid, som om det bara vore det alltsammans berodde på. Inte vet jag, hur det kunde förhålla sig med den saken, men för min del undrar jag storligen, om inte pojken i själfva verket var en smula full på morgonkvisten.

I alla fall slog han som en besatt, och björ-

(Forts. å sid. 709).

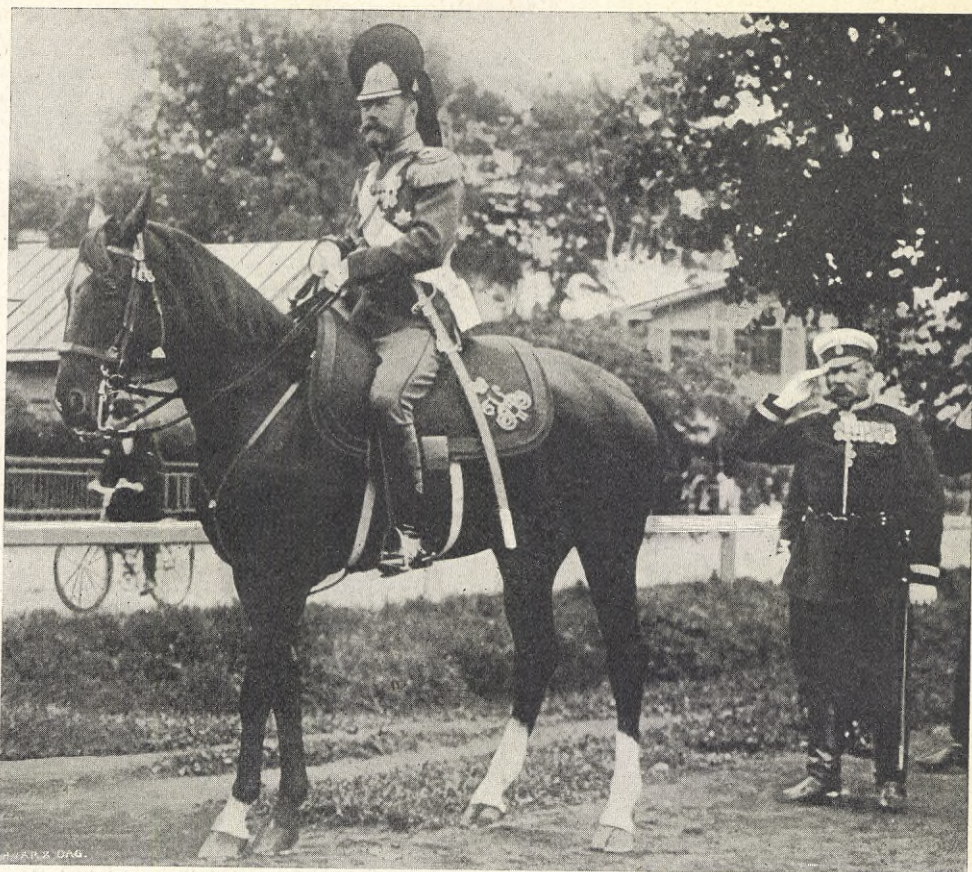
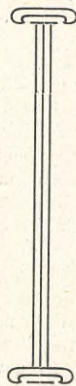
TVENNE RYSKA PORTRÄTT FÖR DAGEN.

SENASTE
PORTRÄTT AF
TSAREN TA-
GET PÅ TSAR-
SKOE SELO.
VID EN MOR-
CONRIDT.

Efter fotografi.

RYSSLANDS OM-
BUD VID FRED-
FÖRHANDLIN-
GARNE MED JA-
PAN, WITTE.

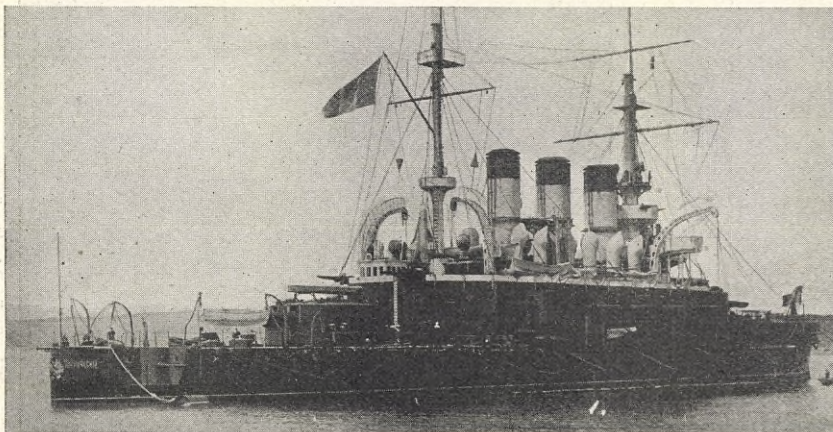

Fotografien tagen
vid ankomsten till
Paris på väg till
Amerika.

»FURST POTEKIN« OCH DESS BESÄTTNING UNDER RUMÄNISK FLAGG.

Efter fotograf.

1. Den upproriska ryska fartygsbesättningen hissar rumäniska flaggan å "Furst Potemkin" i Constanza (Kustandje) i Rumänien till tecken af underkastelse. 2. Besättningen landstiger; i bakgrunden synes "Furst Potemkin". Upprorsledaren Matuschenko (X) och hans sekond fotograferade i Constanza, omedelbart efter underkastelsen. 4. Besättningen föres å ett tåg till det inre af Rumänien där de tillåtas oantastade stanna.

Illustratör: Kem. A.-B. Bengt Sjöfverparre Sjöman—Gbg.

HVAR 2 DAG.

Efter fotografi.

EIFFELTORNET TRÄFFAS AF BLIXTEN.

Intet sker så snabbt, att det undgår att uppsnappas af en påpasslig fotograf. Till och med snabbhetens egen symbol måste finna sig i att

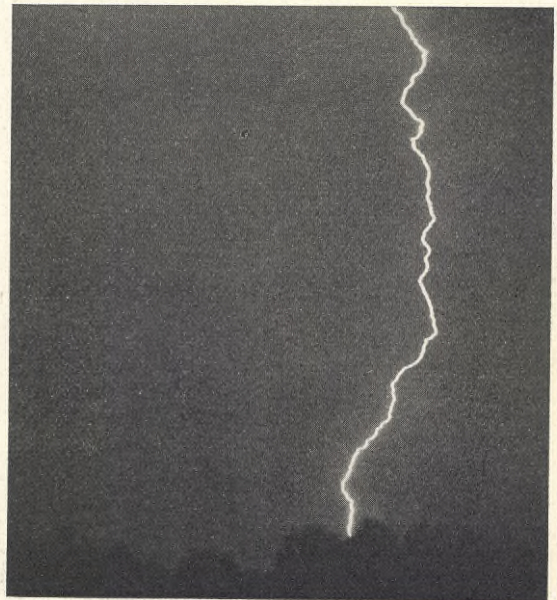

HVAR 2 DAG.

Efter fotografi.

KARLSKRONA.

Klisché: Bengt Sjöversparre.

Efter fotograf.

TULSEBODA den 2—3 juli. Klisché: Bengt Sjöversparre.

blifva "förevigad", såsom närstående vyer visa.

Den första är reproducerad efter en plåt tagen af fransmannen G. Loppé under ett häftigt åskväder i Paris, i det ögonblick Eiffeltornet träffats af ett intensivt åskslag, ett fenomen som är mycket vanligt på grund af tornets kolossala höjd och metalliska massa. Foton är tagen under den ljusaste årstiden mellan kl. 9 och 10 på aftonen med en exponeringstid af 22 min. hvilket förklarar att landskapet rätt väl framträdtt trots den sena timman.

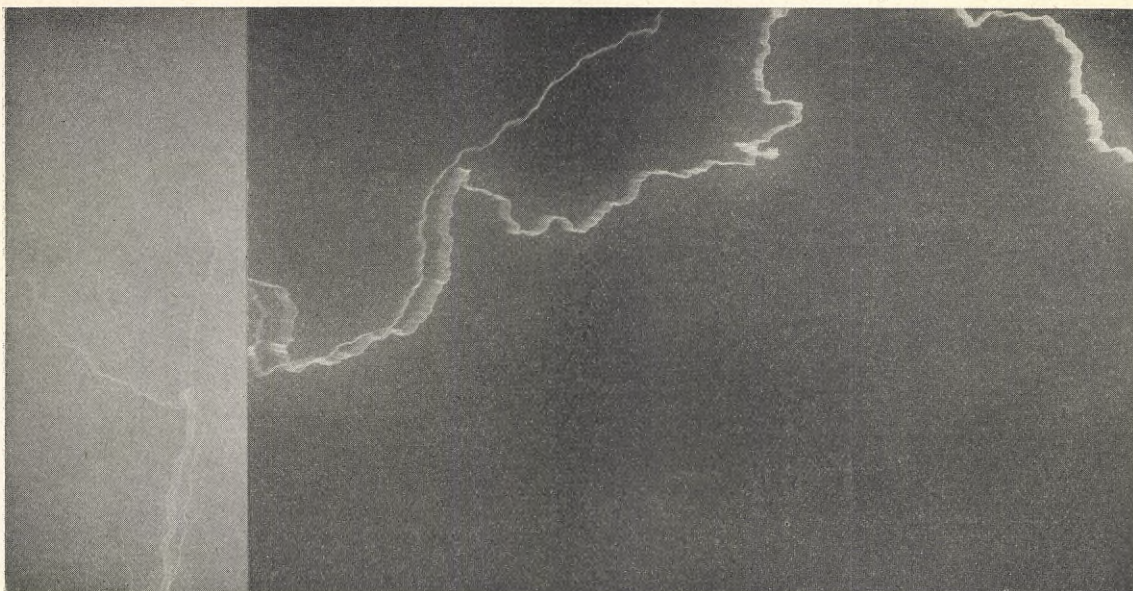
Öfriga vyer äro tagna af påpassliga amatörer vid vårt senaste starka åskväder i början af månaden.

Det erfordras i själva verket alls inga ovanliga anordningar för fotografering af blixtnfenomenet. Man har endast att ställa upp sin apparat, öppna den och lugnt invänta "föremålet". Flere successiva blixtar kunna mycket väl inregistreras på samma plåt, dock bör man ej drifva exponeringen så långt att himlen blifver för ljus, hvarigenom den kraftiga kontrastverkan förtages.

För erhållande af fullt skarpa bilder böra isolarplåtar användas.

Dylika fotografier hafva icke blott kuriositetsintresse, de användas ock vid vetenskapliga undersökningar af blixtns natur. Sålunda har man genom blixtfotografering erhållit ett medel att bestämma blixtnes form och uppräta däraf betingad klassificering. Genom samtidigt användande af tvenne fotografiapparater har man till och med kunnat bestämma blixtns *verkliga* form i rymden. För erhållande af tillräcklig relief böra apparaterna placeras med några meters mellanrum. Vanliga stereoskopkameror kunna sålunda ej användas för detta ändamål.

W. G.

Efter fotograf.

Kilohé i hem. A.-n. nengt Sälvesparre stam—Gbg

VID KOLLEBERGA SKOGSSKOLA, LJUNGBYHED, den 2 juli 10—11 e. m.

(Forts. fr. sid. 705).

nen fick en hiskelig fart i sina breda labbar. Det gick som ett nafs för honom att komma öfver spången och in bland busksnären, och busksnären togo fatt i Lill-Mickel och sopade honom ned i backen. Där låg han ett ögonblick och sökte göra klart för sig, hvad kurs han egentligen var stadd på för tillfället, men så i ett nu kom han ihåg älgjakten, och som en galning satte han af ned till spången och öfver utan att ens ägna björnen en vridning på hufvudet.

De andra pojkarne visste knappast af något men lomade af efter, när de sågo Lill-Mickel springa. När de först kommit ut på spången hack i häl efter honom vid björnmötet, då hade de nätt och jämt hunnit hoppa i ån för att lämna passagen fri, sedan sysslade de med att komma upp på det torra igen, och när det var gjordt, sågo de Lill-Mickel springa på nytt och följde efter honom och han efter hundskallet på kort afstånd. Alltihopa hade gått fortare än vi tömma en toddy. — Skål!

Älgjakten var snart undanstökad. Älgen fälldes och styckades, och så togo de hvar sin köttbörda på ryggen, gömde det öfriga och gåfvo sig af på hemvägen. Lill-Mickel gick först, gick med böjd rygg under bördan och sänkt hufvud och gaf sig ut på spången och gick lugnt öfver. Men hvem helsicke tror du stod på andra sidan och väntade honom, om inte björnen, samma lurfviga best som han för en stund sedan ridit på! Den kanaljen hade kommit tillbaka, hade väl velat se efter, hvad det var för ett otyg han nyss varit utsatt för, och nu stod han där och blängde Lill-Mickel rakt i synen, när denne kom. Då for den lede i Lill-Mickel, som de andra pojkarne påstodo, och utan att ta ett enda steg tillbaka slängde han »mesen» med älgkötet i backen och ställde sig att se på nallen på knappt en hösslängds afstånd. Och björnen såg nyfiket på Lill-Mickel tillbaka, som om han närmare velat granska, hvad det var för en mara, som nyss red honom och dängde honom på baken, och så tog han, björnen, ett steg närmare och sträckte ut ena labben,

akkurat som om han velat känna efter, om maran var af kött och blod, men den känningen kom Lill-Mickel att rak lång ramla ned i ån.

— Åh, känn lagom hårdt! menade Lill-Mickel, i det han i en hast stod upprätt igen med vattnet jäms med knäna. Du tycker nog, att vi ä' gamla bekanta, du och jag, nalle, och att älgkötet i mesen inte skulle vara så dum kalasmat vid brödraskapet. Men jag tror vi spara det, tills det blir stekt, hva?

I detsamma small ett skott från pojkarne och Lill-Michel blef arg.

— Låt bli det där, fördömda nöt, och stör inte det här roliga! skrek han och såg sig förtredad om. Men när han i samma ögonblick hörde ett ilsket brummande från den sårade nalle, fick han i blinken en torr patron ur väskan och stack den i bakladdaren och denne till ögat.

— Det var inte jag, nej, det var inte jag utan de dumma fähundarne här bakom, småpratade han. Ursäkta dem om du kan och tänk inte illa om mig, gubbe lilla! Jag skulle inte vilja bättra upp deras usla skott, nej, sannerligen jag det vill, om du bara inte kommer för nära, och jag blir tvungen till det, sade han.

Men nalle kom för nära och Lill-Mickel blef tvungen till det, och skottet small och björnen föll som en säck. I nästa minut stod Lill-Mickel bredvid den fallne, och när han såg, att denne fått nog, då släppte det förhäxadtt vettvilliga honom och han slängde bössan ifrån sig och lade sig ned och borrhade ansiktet in i den varma björnpälsen och grät.

Det var historien.

Unge Kragström lade korten ifrån sig med ett stillsamt begrundande under toddarnas inverkan.

— Men aldrig kunde jag väl tro, att man kan sörja en björn så man gråter, sade han med ett barns undran bakom orden.

Gubben Granberg såg på honom med ett obekrifligt uttryck af öfverlägsen visdom i blicken blandad med förakt och — tömde sin toddy och teg.

VECKANS PORTRÄTTGALLERI.

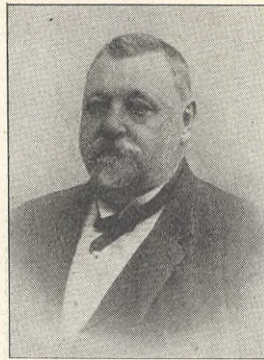
P. J. RAPP.

Byggmästaren Phillip Jacob Rapp i Göteborg fyllde den 15 juli 85 år. Född i Baden, har R. sedan 48 varit bosatt i Göteborg. F. d. led. af drätselkammaren och stadsfullmäktige, f. d. styrelseled. i Göteborgs och Bohusläns sparbank.

H. G. FELLENIUS.

Kontraktsposten och kyrkoherden Halvar Gustaf Fellenius fyllde den 10 juli 75 år. Född i Harg, stud.ex. 49, prästvigd 53, öfverlärare i Norrtälje 58, kollega 59, kyrkoherde i Lohärad 76, i Länna 82, kontraktspost i Sjuhundra kontrakt 84, inspektor vid Norrtälje allmänna läroverk 83-96.

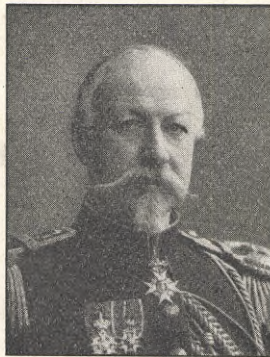
P. G. PETERSSON.

Häradshöfding Per Guldrana Pettersson, fyllde den 19 juli 70 år. Född i Småland, stud. ex. 54, hofrättsex. 58, not. i Göta Hofrätt 71, häradshöfding i Orusts och Tjörns härafs domsaga sedan 80.

C. J. W. SCHUMACHER.

Fabrikör Carl Johan Wilhelm Schumacher, innehafvaren af det stora "Danska Ångbageriet" i Stockholm, fyllde den 16 juli 65 år. Led. af kyrkorådet i St. Jacobs församling m. m.

W. STÅHL.

Den 20 juli fyllde öfversten i generalstaben Wilhelm Ståhl 70 år. Underlöjtn. vid Svea art.-regemente 57, löjtnant vid Topografkåren 63, kapten 72, vid generalstaben 73, stabchef vid Lifgardesbrigaden 75-76, major vid generalstaben 78, öfverstelöjtnant i armén 89 och vid generalst. 90, öfverste i armén 99.

P. WEINER.

Kyrkoherden Per Weiner fyllde den 16 juli 60 år. Född i Värmland, stud.-ex. 68, prästvigd 79, kyrkoherde i Alsters församling från 97. Kommunalnämnsordf. och v. ordf. i kommunalst. i Grafva samt suppl. i Värmlands landsting 86-96, ordf. i Alsters bevillningsberedning från 03, m. m.

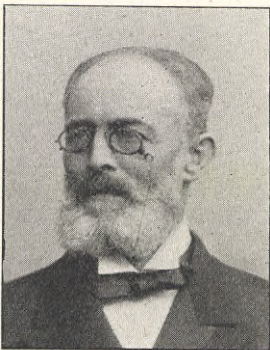

P. O. VARENIUS.

Professors namn, heder och värdighet har tillagts docenten i statskunskap vid Uppsala universitet P. O. Varenius samt docenten i kirurgi vid Uppsala universitet K. Dahlgren. Per Otto Varenius är född 57, stud.-ex. 76, fil. dr. 92, docent vid Uppsala universitet 93, förestått professuren i statskunskap vid Uppsala universitet under en följd af år. Karl Dahlgren är född 64, stud.-ex. 82, med. kand. 86, med. lic. 90, docent och biträdande lärare i kirurgi 94. Under längre tid förestått professuren i kirurgi vid Uppsala universitet.

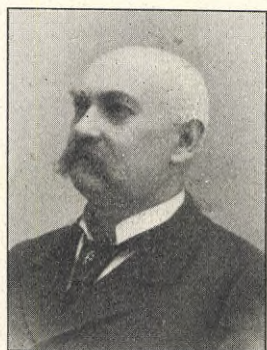

K. DAHLGREN.

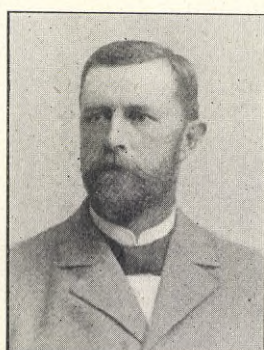
J. LUBLIN. †

Den 7 juli afled vid Vaxholm grosshandl. Josef Lublin i Stockholm f. 32. L. var grundare af Svenska Skofabr. A.-B., en af landets största affärer i branchen, samt till för ett par år sedan innehafvare af läderfirman Lublin & Co. i Stockholm.

M. H. F. BRUZE. †

Apotekaren Magnus Hjalmar Ferdinand Bruze afled i Arboga den 6 juli. Född i Ingatorp, Jönköpings län 47, farm. stud. ex. 66, prov. och apot. ex. 73. Innehafvare af apoteket i Arboga sedan 74.

C. E. V. ÖBERG. †

Den 13 juli afled i Uppsala förvaltaren Carl Edvard Victor Öberg, född 55. Ö. hade varit arrendator af Strömsholms kungsgård, ledamot af hushållningssällskapets förvaltningsutskott, ordförande i nämnden för nötboskapsprem. i Vestmanlands län. Jordbruksförvaltare vid Nyhammars bruk under de senare åren.

B. A. H. von HALL. †

Den 25 juni afled i Hernösand kaptenen vid Norrlands trängkår Bror Axel Hjalmar von Hall. F. 63, löjtnant vid Göta trängkår 95, kapten 04. Tjänstgjort som regeminterskvartermästare.